

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

VICTORIA AVEYARD

ČERVENÁ
KRÁLOVNÁ

SVET ROZDELENÝ KRVOU

MOTÝL

ČERVENÁ
KRÁLOVNÁ

VICTORIA AVEYARD

ČERVENÁ
KRÁLOVNÁ

SVET ROZDELENÝ KRVOU

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © 2015 by Victoria Aveyard
All rights reserved
Translation © Slavomír Hrivnák 2016
Design © Motýl design 2016
Cover Art © Michael Frost
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-090-2

Všetky práva vyhradené. Žiadne časti tejto knihy nie je možné použiť
či reprodukovať žiadnym spôsobom bez písomného súhlasu s výnimkou
krátkych citácií obsiahnutých v kritických článkoch a recenziách.

Kapitola jeden

Neznášam Prvé piatky. Dedina je preplnená a teraz, uprostred leta, je to to posledné, čo všetkých teší. Z môjho miesta v tieni to nie je také strašné, ale smrad tiel, čo sa potia v rannej práci, je taký silný, že pripomína skysnuté mlieko. Vzduch sa chveje horúčavou a vlhkosťou a dokonca aj v mlákach zo včerajšej búrky víria dúhové pásy oleja a mastnoty.

Trh sa vyprázdňuje a pre dnešok svoje stánky všetci zatvárajú. Obchodníci sú zaujatí a nevšímaví, takže je pre mňa ľahké obrať ich o čokoľvek. Kým skončím, vrecká mám napchaté čačkami a na cestu mám jablko. To nie je zlé na pár minút práce. Dav ľudí sa presúva a ja sa jeho prúdom dám unášať preč. Letnými dotykmi chniapem hore-dolu. Zopár bankoviek z vrecka akéhosi muža, náramok zo zápastia ženy – nič veľké. Dedinčania sú príliš zamestnaní predieraním sa skrz dav, aby si medzi sebou všimli vreckára.

Všade okolo čnejú desať stôp nad blatistou zemou domy na pilótach, po ktorých má dedina meno (Pilóty, veľmi originálne). Na jar býva dolný breh zaplavený, ale teraz je august a v dedine vládne sucho a obyvatelia trpia úpalmi. Takmer všetci sa na Prvý piatok

tešia, lebo v práci a škole končia skôr. Ale ja nie. Radšej by som bola v škole a v triede plnej detí sa nič neučila.

Tak či tak tam už dlho nezostanem – blížia sa moje osemnásť narodeniny a s nimi odvod. Nie som učnica, nie som zamestnaná, takže ma pošlú do vojny ako všetkých *zahálačov*. Niet divu, že nemožno zohnať prácu, keď sa každý muž, žena a dieťa snaží vojne vyhnúť.

Všetci moji bratia museli ísť do vojny, len čo dovŕšili osemnásť rokov. Všetkých troch poslali bojovať proti Jazerozemí. Jediný z nich, kto vie ako-tak písať, je Shade a ten mi posielal listy, kedykoľvek je to možné. Ostatní bratia – Bree a Tramy – sa neozvali viac než rok. Ale žiadne správy sú dobré správy. Stáva sa, že rodiny o svojich deťoch nemajú správy celé roky a z ničoho nič sa ich dcéry a synovia, ktorým udelili služobné voľno, objavia na prahu dverí, alebo sú dokonca šťastne prepustení. Väčšinou však iba príde list na tvrdom papieri s kráľovskou pečatou a krátkym poďakovaním za život vášho dieťaťa. Možno dokonca dostanete pár gombíkov z jeho roztrhanej obnosenej uniformy.

Keď Bree odišiel, mala som trinásť. Pobožkal ma na líce a daroval mi pár náušnic, ktoré sme si podelili so sestrou Gisou. Boli to sklenené kvapky s matne ružovou farbou zapadajúceho slnka. V tú noc sme si spolu prepichli uši. Keď odišli Tramy a Shade, v tradícii sme pokračovali. Teraz máme aj ja, aj Gisa v jednom uchu tri náušnice, ktoré nám pripomínajú našich bratov bojujúcich v neznámych končinách. Veľmi som neverila, že budú musieť odísť, až kým sa neobjavil legionár vo vyleštenom brnení a jedného za druhým nevezal. A túto jeseň si prídu po mňa. Už som začala šetriť – a kradnúť –, aby som mohla Gise kúpiť náušnice, keď odídem.

Nemysli na to. To vždy hovorí mama. Na armádu, na mojich bratov, na všetko. *Výborná rada, mami.*

Poniže ulice, na rohu ulíc Mlynská a Na pochode, dav hustne a pridávajú sa ďalší dedinčania. V dave sa motá banda detí, malých

zlodejov, ktorí sa ešte len učia, ako narábať so svojimi dlhými prstami. Sú príliš mladí, aby v tom boli dobrí, a tak stráže vždy rýchlo zakročia. Normálne by deti skončili na pranieri alebo vo väzení v strážnici. Stráže sa však takisto chcú zúčastniť Prvého piatka. Uspokojili sa s niekoľkými ranami pre vodcov partičiek. *Malé milosrdenstvo*.

Slabý tlak na páse ma donúti inštinktívne sa otočiť. Schmatnem ruku, ktorá sa ma neuvážene snaží okradnúť, a silno ju stisnem, aby ten škriatok neušiel. No namiesto vyziabnutého decka zbadám vyškerenú tvár.

Kilorn Warren. Rybársky učeň, vojnová sirota a asi aj môj jediný priateľ. Ako deti sme sa bójavali, ale teraz, keď sme starší – a on je o hlavu vyšší než ja –, snažím sa bitkám vyhýbať. Predpokladám, že môže byť užitočný – napríklad pre načahovanie sa k najvyšším poličkám.

„Si rýchlejšia,“ zachechce sa a strasie môj stisk.

„Alebo ty si pomalší.“

Vyvráti oči dohora a vezme mi z ruky jablko.

„Čakáme na Gisu?“ opýta sa a zahryzne do ovocia.

„Nadnes nemá priepustku. Pracuje.“

„Tak sa pohnime. Nechcem zmeškať program.“

„To by bola veľká tragédia.“

„Ale, ale, Mare,“ veselo mi pohrozí prstom, „veď to má byť zábava.“

„Má to byť *varovanie*, ty magor.“

Ale on už dlhými krokmi kráča vpred a ja musím takmer bežať, aby som s ním udržala tempo. Chodí zvláštne, hojdavo. Hovorí tomu *morská chôdza*, hoci na mori nikdy nebol. Hádam to zapríčinili dlhé hodiny na rybárskom člne, aj keď len na rieke.

Kilornov otec bol vyslaný do vojny rovnako ako môj, no kým môj otec sa vrátil bez nohy a jedných pľúc, pán Warren sa vrátil v škatuli. Kilornova mama ušla a nechala syna, nech sa o seba

stará sám. Takmer umrel od hladu, ale akosi sa stále vládal so mnou bit'. Krmila som ho, aby som nemusela kopať do vreca kostí, a teraz, po desiatich rokoch, je stále tu. A je šťastný, že nebude musieť ísť do vojny.

Dostávame sa na úpätie kopca, kde dav hustne. Ľudia nás tlačia a šuchajú zo všetkých strán. Účasť na Prvých piatkoch je vždy povinná, pokiaľ nie ste „nenahraditeľný pracovník“ ako moja sestra. Akoby bolo obšívanie hodvábú nenahraditeľné... Ale Strieborní svoj hodváb milujú, no nie? Kusmi, ktoré zošiva moja sestra, možno dokonca podplatiť strážu. Aspoň niektoré z nich. Niežeby som o tom niečo vedela.

Čím vyššie vystúpime po kamenných schodoch na vrchol kopca, tým viac sa tiene prehlbujú. Kilorn berie schody po dvoch, až zaostávam, ale zastaví, aby ma počkal. Uškrnie sa na mňa a pohodí hlavou, aby si spreď zelených očí odhrnul prameň tmavých blond vlasov.

„Niekedy zabúdam, že máš detské nohy.“

„Lepšie ako detský mozog,“ odsekmem a zľahka ho plesnem po líci, keď popri ňom prechádzam. Hore schodmi ma sprevádza jeho smiech.

„Si mrzutejšia ako zvyčajne.“

„Iba neznášam tieto udalosti.“

„Viem,“ šepne, tentoraz už vážne.

Konečne sme v aréne a nad hlavami nám pečie slnko. Aréna postavená pred desiatimi rokmi je zďaleka najväčšou stavbou v Pilótach. V porovnaní s tými kolosálnymi mestskými arénami to nie je nič, ale aj tak – do výšky sa týčiace ocelové oblúky a tisíce stôp betónu – dedinskému dievčaťu to stačí, aby stratilo reč.

Strážu sú všade. Vo svojich čierno-strieborných uniformách stoja pred davom. Je Prvý piatok a tiež sa nemôžu dočkať procesie. Hoci ich nepotrebujú, všetci majú dlhé pušky alebo pištole. Všetci strážnici sú Strieborní tak, ako je zvykom, a nás Červených sa nemusia báť. Každý to vie. Nie sme im rovní, hoci na prvý pohľad

to nevidno. Jediné, čo nás navonok odlišuje, je, že Strieborní stoja vzpriamene. Naše chrbty sú ohnuté prácou, neuskutočnenou nádejou a nevyhnutným sklamaním z nášho životného údelu.

Vo vnútri otvorenej arény je rovnako horúco ako vonku a Kilorn, ktorý je vždy v strehu, ma ťahá do tieňa. Nemáme sedadlá, iba dlhé betónové lavice, ale tých niekoľko strieborných šľachticov nad nami si užíva chladné pohodlné lôže. Majú tam pitie, jedlo, *l'ad* aj v lete, čalúnené sedadlá, elektrické osvetlenie a iné vymoženosti, ktoré si ja nikdy neužijem. Strieborní si nič z toho nevážia a neustále frflú na „otrasné podmienky“. Ja by som im ukázala otrasné podmienky, len nech dostanem možnosť. Všetko, čo máme my, sú tvrdé lavice a zopár vreštiacich obrazoviek, takých jasných a hlasných, že sa to takmer nedá vydržať.

„Stavím sa s tebou, že to dnes budú zase ďalší siláci,“ povie Kilorn a hodí ohryzok jablka na podlahu arény.

„Žiadna stávka nebude,“ odpoviem. Veľa Červených na zápasoch stávkuje v nádeji, že čosi vyhrajú, aby prežili ďalší týždeň. Ale ja sa nestavím, dokonca ani s Kilornom. Ľahšie ako tie peniaze vyhrať, je ukradnúť ich zo stávkarovej peňaženky. „Nemal by si takto rozhadzovať peniaze.“

„Ak vyhrám, nie je to rozhadzovanie. Silák *vždy* vyhrá.“

Aspoň polovicu programu vždy tvoria zápasy silákov. Ich schopnosti a zručnosti sú pre arénu vhodnejšie než schopnosti iných Strieborných. A vidno, že sa v tom vyžívajú. Svojou nadľudskou silou si pohadzujú ostatných šampiónov ako handrové bábiky.

„A čo ostatní?“ pýtam sa a napadá mi celá škála Strieborných, ktorí by sa mohli ukázať. Telekinetici, svižníci, nymfy, floriáni, kameňáci – sledovať ich je hrôza.

„Neviem, ale dúfam, že to bude zaujímavé. Rád by som sa pre zmenu pobavil.“

Kilorn a ja nemáme na Prvé piatky celkom rovnaký názor. Nevidím nič príjemné na tom, keď sa dvaja šampióni navzájom trhajú

na kusy. Kilorn sa v tom vyžíva. *Nech sa navzájom zahlušia*, hovorieva. *Nie sú to naši ľudia*.

Nechápe, o čom tie slávnosti sú. Nie je to bezduhá zábava, ktorá má Červeným uľaviť od úmornej práce. Je to chladnokrvne vypočítavé. V aréne môžu bojovať iba Strieborní, lebo iba Strieborní v nej dokážu prežiť. Bojujú, aby nám ukázali svoju silu a moc. *Nie ste pre nás súpermi. Sme lepší ako vy. Sme bohovia*. Toto je napísané v každom nadľudskom údere, ktorý šampióni zasadia.

A majú úplnú pravdu. Minulý mesiac som videla, ako svižník bojoval s telekinetikom, a hoci sa svižník dokázal pohybovať tak rýchlo, že ho nebolo možné zachytiť pohľadom, telekinetik ho zastavil, akoby zamrzol. Len silou mysle ho zodvihol zo zeme. Svižník sa začal dusiť, akoby ho ten druhý neviditeľnou rukou držal za krk. Keď svižníkova tvár zmodrala, zápas ukončili. Kilorn sa radoval. Stavil na telekinetika.

„Dámy a páni, Strieborní a Červení, vitajte na augustovom Prvom piatku.“ Hlásateľov hlas sa ozýva arénou a silnie, keď sa odráža od múrov. Znie znudene ako vždy a ja sa mu vôbec nečudujem.

Slávnosti kedysi vôbec neboli zápasmi, ale len popravami. Väzni a nepriatelia štátu boli odvezení do Archeonu, hlavného mesta, a zabíjaní pred očami davu Strieborných. Hádám sa im to zapáčilo, tak začali organizovať zápasy. Nie kvôli zabíjaniu, ale kvôli zábave. Tak vznikli slávnosti, ktoré sa ďalej rozšírili do ostatných miest, do iných arén a k inému obecnstvu. Nakoniec povolili účasť aj Červeným, no vyhradili im len lacné sedadlá. Netrvalo dlho a Strieborní vybudovali arény všade, dokonca aj v dedinách ako Pilóty. Účasť, ktorá bola dovtedy privilegiom, sa zmenila na povinnú. Môj brat Shade vravieval, že je to preto, lebo v mestách s arénami bola medzi Červenými menšia kriminalita, nespokojnosť a dokonca to utišilo občasnú vzburu. Strieborní už nemusia udržiavať poriadok popravami, légiami, alebo dokonca strážami; dvaja šampióni nás vystrašia rovnako účinne.

Dnes sa dvaja šampióni na túto prácu už tešia. Prvý, ktorý vstupuje na biely piesok, je predstavený ako Cantos Carros. Strieborný z Prístavnej zátoky na východe. Na obrazovke svieti jeho jasný obraz a veru mi nikto nemusí hovoriť, že je to silák. Jeho ruky sú veľké ako kmene stromov. Svaly ako povrazy a navreté žily mu napínajú kožu. Keď sa usmeje, vidím, že všetky zuby má buď polámané, alebo vyrazené. Možno sa ako malý chlapec nepohodol so zubnou kefkou.

Kilorn sa vedľa mňa nahlas teší a ostatní dedinčania revú spolu s ním. Strážnik hádže medzi tých hlučnejších peceň chleba za námahu. Naľavo odo mňa ďalší z nich podáva kričiacemu dieťaťu jasnožltý kus papiera. Poukážka na bonusový prídel elektriny. Všetko preto, aby sme sa radovali, aby sme vrieskali, aby nás donútili dívať sa, aj keď nechceme.

„To je ono! Nech vás počuje!“ zaťahuje pomaly hlásateľ a do hlasu vtláča toľko nadšenia, koľko dokáže. „A tu máme jeho protivníka. Priamo z hlavného mesta – Samson Merandus.“

Oproti hore svalov vyzerá druhý bojovník bledo a ufúľane, ale jeho brnenie z modrej ocele je prvotriedne vyleštené. Pravdepodobne je to akýsi druhotriedny šľachtic, ktorý sa snaží vydobýť si v aréne rešpekt. Hoci by sa mal báť, je nezvyčajne pokojný.

Jeho priezvisko znie povedome, ale na tom nie je nič zvláštne. Mnohí Strieborní sú zo slávnych rodov, ktoré majú tucty členov. Rodina, ktorá spravuje Hlavné údolie, oblasť, kde bývam, patrí k rodu Welle. Guvernéra Wellea som však v živote nevidela. Údolie nikdy nenavštívi častejšie ako dvakrát ročne a *nikdy* sa neunúva navštíviť dedinu Červených, ako je tá moja. Raz som videla na rieke jeho čln – dlhý a štíhly, so zeleno-zlatými vlajkami. Má schopnosť ovládať prírodu, a keď prechádzal po brehu, stromy rozkvitli a z trávy vyrašili kvety. Dívala som sa na tú krásu, až kým jeden zo starších chlapcov nezačal na jeho čln hádzať kamene. Tie síce neškodne popadali do vody, ale chlapca aj tak pokarhali.

„Isto to bude silák.“

Kilorn sa zamračí na nízkeho šampióna. „Ako vieš? Aká je Samsonova schopnosť?“

„Koho to trápi? Aj tak prehrá,“ poviem posmešne a usadím sa, aby som mala čo najlepši výhľad.

Arénu zaplaví tradičné zvolanie. Väčšina ľudí sa postaví, aby mohli povzbudzovať, ale ja zostávam na protest sedieť. *My sme bohovia*, ozýva sa mi dokola v hlave.

„Šampióni, na miesta.“

Zaujímajú svoje miesta, každý na opačnom konci arény. V zápasoch nie sú dovolené strelné zbrane, tak Cantos vytiahne krátky široký meč. Pochybujem, že ho bude potrebovať. Samson žiadnu zbraň nevytiahne, len prsty sa mu jemne chvejú pri bokoch.

Arénou prechádza hlboký dunivý zvuk. *Nenávidím túto časť*. Z toho zvuku mi drkocú zuby a chvejú kosti. Pulzuje tak silno, až mám pocit, že sa vo mne niečo rozbije. Končí náhlym cvrlikavým zatrúbením. *Začína to*. Vydýchnem.

Od začiatku to pripomína krvavý kúpeľ. Cantos sa rozbieha vpred ako býk a víri oblaky piesku. Samson sa snaží uhnúť tak, aby sa ramenom prešmykol popri silákovi, ale ten je príliš rýchly. Schmatne Samsonovu nohu a hodí ho na opačný koniec arény, akoby bol vrece papiera. Burácanie davu prehluší Samsonov bolestný výkrik, keď sa udrie o cementový múr, ale bolesť má napísanú v tvári. Cantos je na ňom skôr, než stihne vstať, a vyhodí ho do vzduchu. Do piesku dopadne zdanlivo len kôpka polámaných kostí, ale akosi sa mu podarí vstať.

„Ako boxovacie vrece,“ smeje sa Kilorn, „len mu daj, Cantos!“

Kilorna nezaujímá peceň chleba či pár minút elektriny navyše. Neraduje sa preto. Chce vidieť krv. Krv Strieborných, *striebornú krv*, ako sa rozlieva arénou. Nezáleží mu na tom, že tá krv predstavuje všetko, čím nie sme, všetko, čím byť nemôžeme, všetko, čo *chceme*. On ju len potrebuje vidieť, aby sa mohol klamať zdaním,

že sú to naozaj ľudia, že ich možno zraniť a poraziť. Ale ja tomu rozumiem inak. Ich krv je hrozba, varovanie, príslub. *Nie sme rovnakí a nikdy nebudeme.*

Nie je sklamaný. Aj tí v lôžach môžu vidieť kovovú lesklú tekutinu, ktorá tečie zo Samsonových úst. Letné slnko sa odráža ako mokré zrkadlo a vytvára riečku, čo vyteká z úst a kľukatí sa po krku a poza hrudný plát brnenia.

Toto je skutočný rozdiel medzi Striebornými a Červenými: farba našej krvi. Ten malý rozdiel z nich robí silnejších, bystrejších, *lepších*, než sme my.

Samson si odplúje a arénou preletí slina so žiarivou striebornou krvou. Desať metrov od neho Cantos chyť svoj meč pevnejšie, pripravený Samsona zložiť a konečne to skončiť.

„Úbohý blázon,“ zamrmlam si. Zdá sa, že Kilorn mal pravdu. *Obyčajné boxovacie vrece.*

Cantos vykročí s planúcimi očami a mečom nad hlavou. A odrazu uprostred kroku zamrzne, až mu z náhleho zastavenia zaštrngá brnenie. Zo stredu arény naňho prstom ukazuje krvácajúci bojovník a díva sa vražedným pohľadom.

Samson pohne prstami a Cantos kráča presne v ich rytme. Ústa má otvorené ako idiot. *Akoby stratil rozum.*

Neverím vlastným očiam.

Arénu naplní hrobové ticho, všetci sa v obrovskom úžase dívame na scénu dole. Dokonca aj Kilorn stratil reč.

„Zariekavač,“ vydýchнем nahlas.

V aréne som ešte nijakého nevidela – a pochybujem, že niekto iný áno. Zariekavači sú výnimoční, nebezpeční a mocní, dokonca aj medzi Striebornými. Dokonca aj v *hlavnom meste*. Povesti o nich sa rôznia, ale všetky sa zhodujú v jednom jednoduchom a mrazivom fakte: dokážu vám vliezť do hlavy, čítať myšlienky a *ovládať vašu myseľ*. A presne to teraz robí Samson. Slovmi si prekliesnil cestu skrz Cantosovo brnenie a svalstvo priamo do mozgu, kde už niet ochrany.

Cantos trasľavými rukami pozdvihne meč. Snaží sa bojovať so Samsonovou mocou, ale nech je silný, aký chce, proti nepriateľovi vo svojej hlave bojovať nedokáže.

Samson ešte raz mávne rukou a na piesok vystrekne strieborná krv, keď Cantos prerazí mečom svoje brnenie a vnorí ho do vlastného brucha. Dokonca aj tu hore na laviciach počujem nechutný zvuk kovu režúceho mäso. Pomaly a bolestivo.

Obecenstvo v aréne zalapá po dychu. Z Cantosa sa valí toľko krvi, ako sme ešte nikdy predtým nevideli.

K životu sa prebúdzajú modré svetlá ohlasujúce koniec zápasu. Strieborní liečitelia bežia arénou k padlému Cantosovi. Strieborní nemajú v aréne umierať. Očakáva sa, že budú odvážne bojovať, predvádzať svoje schopnosti, postarajú sa o dobrú zábavu – ale nie, že *umrú*. Koniec koncov to nie sú žiadni Červení.

Strážnici sa hýbu rýchlejšie, ako som kedy videla. Medzi nimi je niekoľko svižníkov pobehujúcich hore-dolu, keď nás vyhánajú von. Nechcú, aby sme sa pozerali, pokiaľ Cantos umrie. Medzitým Samson vychádza z arény ako titan. Pohľadom skĺzne ku Cantosovmu telu a ja čakám, že sa bude tváriť ľútostivo. Namiesto toho je jeho tvár čistá, bez citu a úplne chladná. Zápas preňho nebol ničím. *My* sme preňho ničím.

V škole sme sa učili o svete pred tým naším, o anjeloch a bohoch, ktorí žili na oblohe a vládli zemi milými a láskyplnými rukami. Niektorí vravia, že sú to len povedačky, ale ja tomu neverím.

Bohovia nám vládnu stále. Zišli z hviezd medzi nás. A už viac nie sú milí.

Kapitola dva

Náš dom je malý aj podľa štandardov v Pilótach, ale aspoň máme výhľad. Raz, keď dostal priepustku, postavil otec náš dom vysoko, aby sme mohli vidieť poza rieku. To bolo predtým, než sa zranil. Aj skrz letný opar je možné vidieť kusy holej zeme, ktoré boli kedysi lesom, no teraz sú už vyťažené a zabudnuté. Vyzerajú ako choroba, ale na severe a na západe sa vypínajú nedotknuté kopce ako pokojná pripomienka. *Vonku je toho oveľa viac.* Nad nami, nad Striebornými, nad všetkým, čo poznám.

Vyleziem po rebríku z dreva vyhladeného rukami, čo dennodenne šplhajú hore-dolu do domu a z domu. Z výšky vidím niekoľko člnov, ako sa plavia proti prúdu a hrdo nosia svoje jasné vlajky. *Strieborní.* Len oni sú dosť bohatí na to, aby si mohli dovoliť súkromnú prepravu. Kým oni si užívajú motorové vozidlá, honosné člny, ba dokonca súkromné tryskáče, my máme jedine vlastné nohy, alebo v lepších prípadoch kolobežky.

Člny určite smerujú do Letohradu, malého mesta, ktoré sa rozrástlo okolo letného kráľovského sídla. Gisa tam dnes bola, keď pomáhala šičke, u ktorej sa zaúča. Keď sa objaví kráľ, často chodia

na tamojší trh, aby predali svoj tovar strieborným obchodníkom a šľachticom, ktorí chodia za kráľovskou rodinou ako káčatká. Samotný palác je známy ako Slniečna sieň a vraj je úchvatný. Nikdy som ho však nevidela. Nerozumiem, prečo má kráľovská rodina dve sídla, najmä ak palác v hlavnom meste je tiež dobre postavený a krásny. No ako všetci Strieborní, ani oni nekonajú podľa potreby. Ženie ich chcenie. A čo chcú, to dostanú.

Kým otvorím dvere do každodennému zmätku, pohľadím vľajku na verande. Tri červené hviezdy na zažltnutej látke – každá za jedného brata – a ešte zostáva miesto. *Miesto pre mňa*. Väčšina domov má podobné vľajky, niektoré s čiernymi pruhmi namiesto hviezd, ako tichú pamiatku na mŕtve deti.

Vnútri sa mama potí nad platňou a mieša v hrnci polievku, zatiaľ čo otec ju pozoruje zo svojho vozíka. Gisa vyšívá pri stole a vytvára niečo nádherné, výnimočné a úplne mimo môjho chápania.

„Som doma,“ poviem len tak do vetra. Otec odpovie mávnutím ruky, mama prikývne a Gisa od svojho kusa hodvábu ani nevzhladne.

Položím vedľa nej brašnu s nakradnutými vecami tak, aby mince zacengali čo najviac. „Myslím, že je tam dosť na otcovu narodeninovú tortu. A ďalšie batérie, dosť na celý mesiac.“

Gisa sa znechutene mračí na brašnu. Má iba štrnásť rokov, ale na svoj vek je veľmi bystrá. „Jedného dňa prídu ľudia a všetko ti zoberú.“

„Žiarlivosť ti nesvedčí, Gisa,“ napomeniem ju a ťapnem po hlave. Ruky jej vyletia k dokonalým lesklým červeným vlasom a upraví si svoj precízny drdol.

Vždy som chcela mať jej vlasy, ale nikdy som jej to nepovedala. Zatiaľ čo tie jej sú ako oheň, moje majú farbu, ktorej hovoríme riečna hnedá. Pri koriankoch sú tmavé a na konci biele, keďže nám zo stresu v Pilótach farba z vlasov rýchlo mizne. Väčšina ľudí si vlasy necháva krátke, aby šediny zakryli, ale ja nie. Páči sa mi, že mi to pripomína, že život nemá byť takýto.

„Nežiarlim,“ odvrkne a vráti sa k práci. Vyšívá ohnivé kvety. Každý z nich vyzerá ako krásny oheň na pozadí olejoivočierneho hodvábu.

„To je nádherné, Gee.“ Rukou prechádzam po jednom z kvetov a užívam si dotyk hodvábu. Vzhliadne a mäkko sa na mňa usmeje, dokonca odhalí zuby. Hoci sa bijeme a hádame, viem že je mojou malou hviezdou.

A všetci vieme, že tá žiarlivá som ja, Gisa. Neviem nič, iba okrádať ľudí, ktorí dokážu vyrábať skutočné veci.

Keď sa vyučí, bude si môcť otvoriť vlastný obchod. Strieborní zo všetkých kútov budú chodiť za ňou a platiť jej za šatky, vlajky a šaty. Gisa dosiahne čosi, čo sa mnohým Červeným nepodarí, a bude mať dobrý život. Zaopatrí rodičov a dá mne aj bratom nejakú podradnú prácu, aby sme sa vyhli vojenskej službe. Gisa nás jedného dňa zachráni iba ihlou a niťou.

„Ste ako noc a deň, dievčatá moje,“ zamrmle mama a hrabne si prstami do prešedivených vlasov. Nemyslí to ako urážku, ale ako pravdivé konštatovanie. Gisa je nadaná, pekná a milá. Ja som trochu drsnejšia, ako to mama milo nazýva. Tma oproti Gisinmu svetlu. Hádám jediné, čo máme spoločné, sú náušnice ako pamiatka na bratov.

Z kúta sa ozve pískanie a otec si začne búšiť päst'ou do hrude. Nie je to nič nezvyčajné, keďže má len jedny pľúca. Našťastie ho zachránil červený medik, ktorý mu zničené pľúca nahradil prístrojom, čo dýcha zaňho. Nie je to vynález Strieborných, keďže oni takéto veci nepotrebujú. Oni majú svojich liečiteľov. A tí nestrácajú čas zachraňovaním Červených, nedajbože prácou na fronte či zachraňovaním vojakov. Väčšina z nich zostáva v mestách a predlžuje život prastarým Strieborným. Liečia im pečene zničené alkoholom a podobne. A tak sme odkázaní na čierny trh s technikou a vynálezmi, aby sme si aspoň trochu pomohli. Niektoré vynálezy sú bláznivé, iné nefungujú – ale kúsok tikajúceho kovu zachránil

môjmu otcovi život. Kedykoľvek sa na ten zvuk dokážem sústrediť a počujem tichý klepot, ktorý pomáha otcovi dýchať.

„Nechcem tortu,“ zamrmle. Zavadím pohľadom o jeho rastúce brucho.

„A čo *chceš*, oci? Nové hodinky, alebo...“

„Mare, niečo, čo ukradneš chudákovi zo zápästia, nepokladám za *nové*.“

Skôr než sa v Mohylovom dome rozpúta ďalšia vojna, mama stiahne polievku z platne.

„Večera je hotová.“ Položí hrniec na stôl a ovanie ma pach.

„Vonia to úžasne, mami,“ zaklame Gisa. Otec taký taktný nie je a na jedlo sa zamračí. Nechcem vyzerat' neslušne a trochu polievky zhltne. Nie je taká zlá ako obvykle, čomu sa teším. „Použila si to korenie, čo som ti priniesla?“

Namiesto prikývnutia, úsmevu a poďakovania za to, že som si to všimla, očervenie a neodpovedá. Vie, že som ho ukradla, ako aj ostatné darčeky.

Gisa nad polievkou vyvráti oči dohora, lebo už vie, kam to bude ďalej smerovať.

Mysleli by ste si, že som už zvyknutá, ale ich odmietanie ma dlávi.

Mama vzdychne a zaborí tvár do dlaní. „Mare, vieš že si to cením – iba by som chcela...“

„Aby som bola ako Gisa?“ dokončím za ňu.

Mama pokrúti hlavou. Ďalšia lož: „Nie, samozrejme, že nie. To som nemyslela.“

„Jasné.“ Som si istá, že moju zatrpknutosť cítiť na druhom konci dediny. Snažím sa zo všetkých síl, aby sa mi nezlomil hlas. „Je to jediný spôsob, ako môžem pomôcť, kým – kým odídem.“

Spomenúť vojnu je najlepší spôsob, ako utíšiť dom. Prestane aj otcovo pískanie. Mama odvráti hlavu a líca má červené od hnevu. Pod stolom ma Gisa chytí za ruku.

„Viem, že tvoje pohnútky sú správne a robíš, čo môžeš,“ zašepká mama. Dá jej veľa námahy vysloviť tie slová, ale uľavia mi.

Držím ústa zavreté a prinútim sa prikývnuť.

Vtom Gisa vyskočí zo stoličky. „Och, takmer som zabudla. Na ceste z Letohradu som sa zastavila na pošte. Bol tam list od Shadea.“

Akoby ste odpálili bombu. Mama s otcom sa načahujú po obálke, ktorú Gisa vyťahuje z kabáta. Nechám ich, nech si list podávajú a skúmajú ho. Ani jeden z nich nevie čítať, no aj tak sa snažia z papiera niečo vylúštiť.

Otec list oňuchá a snaží sa určiť zápach: „Borovica. Žiaden dym, to je dobre. Je ďaleko od Zádusu.“

Všetci si pri tej správe vydýchneme. Zádus je zbombardovaný pás zeme spájajúci Nortu a Jazerozem, kde prebieha väčšina bojov. Vojaci trávajú väčšinu času práve tam, skrčení v zákopoch a odsúdení k záhube výbuchom alebo odvážnym výpadom, ktorý sa skončí masakrom. Zvyšok hranice tvorí hlavne jazero, ale ďaleko na severe leží tundra, ktorá je príliš studená a pustá, aby sa o ňu bojovalo. Otec bol pred rokmi zranený práve v Záduse, keď na jeho oddiel padla bomba. V súčasnosti je Zádus taký zničený desaťročiami bojov, že dym z výbuchov sa drží pri zemi ako neustála hmla a nič tam už nerastie. Je mŕtvy a sivý ako celá budúcnosť vojny.

Konečne mi podá list, aby som ho prečítala. Otváram ho s veľkým očakávaním toho, čo nám chce Shade povedať.

„*Drahá rodina, som nažive. Pochopiteľne.*“

Otec a ja sa uchechtáme a dokonca aj Gisa sa usmeje. Mama veľmi unesená nie je, hoci Shade začína každý list podobne.

„*Odvolali nás z frontu, ale to už oco určite vyňuchal ako lovecký pes. Je fajn vrátiť sa do hlavného tábora. Je to tu červené ako úsvit, strieborných dôstojníkov vídať len zriedka. A bez všetkého toho dymu v Záduse môžeme konečne vidieť každým dňom jasnejšie slnko. Ale nezdržíme sa tu. Veliteľstvo nás chce preorientovať na jazerný boj a boli sme prevelení na jednu z nových bojových lodí.*“